

Міжнародні юридичні науково-практичні
Інтернет-конференції
«АКТУАЛЬНА ЮРИСПРУДЕНЦІЯ»

LEGAL ACTIVITY

**«ПРІОРИТЕТИ НАЦІОНАЛЬНОГО
РЕФОРМУВАННЯ ДЕРЖАВИ І ПРАВА:
ТЕОРІЯ ТА ПРАКТИКА»**

**Збірник матеріалів Міжнародної юридичної
науково-практичної Інтернет-конференції**

Тези наукових доповідей

(8 жовтня 2014 року)
www.LegalActivity.com.ua

**Україна
Київ-2014**

Білецька Марина Юріївна (м. Одеса) Експериментування в системі місцевого самоврядування в Україні	49
Балюн Оксана Олександрівна (м. Київ) До питання використання державної символіки у політичній рекламі	53
Бровко Наталія Іванівна (м. Біла Церква) Законодавчі гарантії права людини і громадянина на свободу, честь та гідність в Україні	58
Дуравкін Павло Михайлович (м. Харків) Податковий обов'язок: співвідношення наукового і нормативно-правового підходу до визначення.....	61
Кислощаєва Марина Вікторівна (м. Суми) Збільшення адміністративно-територіальних одиниць як напрямок реформування адміністративно- територіального устрою	66
Кондратьєв Андрій Юрійович (м. Запоріжжя) Інтеграція державної статистики України до європейської статистичної системи: адміністративно-правовий аспект.....	70
Коростей Василь Іванович (г. Донецьк) Украина: реальность и перспективы	72
Костуренко Тетяна Василівна (м. Полтава) До проблеми визначення дефініції «міжнародний тероризм»	80
Марущак Юлія Вікторівна (м. Київ) Адміністративно-правова охорона майнових та немайнових прав власності в Україні	83
Покідько Олексій Павлович (м. Київ) Оптимізація механізму нормотворчої діяльності центральних органів виконавчої влади.....	87
Рогачов Юрій Миколайович (м. Київ) Громадський контроль у складі публічного адміністрування у сфері справляння податків і зборів	90
Суббот Андрій Анатолійович (м. Ірпінь) Особливості регулятивно-правової процедури заявлення кредиторських вимог в Україні.....	94
Титко Анна Василівна (м. Київ) Законодавчі колізії адміністративної норми про порушення вимог фінансового контролю	97

БРОВКО Наталія Іванівна

*кандидат юридичних наук,
зав. кафедри історії, теорії держави
і права та державного будівництва
Білоцерківського національного
аграрного університету*

ЗАКОНОДАВЧІ ГАРАНТІЇ ПРАВА ЛЮДИНИ І ГРОМАДЯНИНА НА СВОБОДУ, ЧЕСТЬ ТА ГІДНІСТЬ В УКРАЇНІ

Право людини на свободу, честь та гідність є одним із фундаментальних прав, яке знаходить свій вираз і закріплення у більшості нормативних джерел щодо прав людини. Воно проголошується всіма міжнародно-правовими актами про права людини і майже всіма конституціями країн світу як невід'ємне право людини, що охороняється законом.

Обравши шлях незалежного розвитку і закріпивши це в Конституції, Україна підтвердила своє прагнення розвивати і зміцнювати демократичну, соціальну, правову державу, одним із основних принципів якої є забезпечення прав і свобод людини і громадянина. Підтвердженням цього стала ратифікація нашою державою Європейської Конвенції про захист прав і основних свобод людини. Відповідно до вимог згаданої Конвенції права і свободи людини становлять абсолютну цінність, є невід'ємними і належать кожному від народження [1]. В будь-якому суспільстві вони є важливим інститутом, за допомогою якого і регулюється правовий статус особи, межі вторгнення в її особисту сферу, встановлюються гарантії захисту і реалізації її прав і свобод. Тому їх забезпечення - одна з найголовніших функцій держави.

Для гарантування можливості користування всіма правами та свободами людини і громадянина держава повинна забезпечити механізм реалізації прав і свобод, гарантованих Конвенцією про захист прав і основних свобод людини. Положення у сфері дотримання прав людини в Україні є неоднаковим, у деяких сферах відзначається певний прогрес, але зберігаються серйозні проблеми.

Багато положень Конвенції все ще очікують на прийняття законів. Тому, на практиці, дійсні права людини часто не відповідають європейським вимогам в цій галузі.

Закони, що приймаються в Україні з метою конкретизації прав і свобод, не можуть і обмежувати останні у їх змісті. Закони мають знаходитись у повній відповідності зі змістом прав і свобод, гарантованих Конвенцією про захист прав і основних свобод людини, відповідати міжнародно-правовим стандартам та інтересам суверенної України як держави правової і демократичної. Отже, можна зробити висновок про те, що Конвенція про захист прав і основних свобод людини є основою для подальшої законодавчої та іншої нормотворчої діяльності, її норми мають особливе пріоритетне значення у правовій системі України. Так, однією з гарантій дотримання прав і свобод людини і громадянина, закріплених в Конвенції, є їх кримінально-правовий захист.

Велику увагу захисту та забезпеченню свободи, честі та гідності людини приділяє законодавець у Конституції України. Відтворення статті 3 Конвенції, що забороняє катування, міститься в частині другій статті 28 Конституції України, у якій закріплюється право кожного на повагу до гідності. "Ніхто не може бути підданий катуванню, жорстокому, нелюдському або такому, що принижує його гідність поводженню чи покаранню ". Ця норма також відтворює положення ст. 7 Міжнародного пакту про громадянські і політичні права й розглядає катування та інші жорстокі види поводження і покарання, що принижують гідність особи, як грубі порушення прав людини [4].

Гідність конкретизується в правах людини, які захищає держава. Гідність, якщо вона належним чином захищена, - це фундамент демократії та правової державності. Але, по суті, цілям захисту гідності служать й інші норми Конституції: право на достатній життєвий рівень, недоторканність приватного життя, захист людиною своєї честі та доброго імені, заборона збору інформації про приватне життя, заборона насильницького проникнення в житло тощо. Також чимало правових норм, які забезпечують гідність людини, закріплені у кримінальному, кримінально-процесуальному, цивільному законодавстві [5].

Конституція України закріплює цілу систему гарантій захисту честі, гідності та ділової репутації. До першої групи таких гарантій необхідно віднести уповноважуючі норми. Так, ст. 3 Основного Закону визнає людину, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканність і безпеку найвищою соціальною цінністю. У цій статті вказано, що права і свободи людини та їх гарантії визначають зміст і спрямованість діяльності держави. Держава відповідає перед людиною за свою діяльність. Утвердження і забезпечення прав і свобод людини є головним обов'язком держави.

Стаття 21 Конституції проголошує, що усі люди є вільними і рівними у своїй гідності та правах. Права і свободи людини є невідчужуваними та непорушними.

Ще однією важливою конституційною гарантією захисту честі, гідності особи є визнання прав і свобод людини та громадянина, закріплених Конституцією, невичерпними. Конституційні права і свободи гарантуються і не можуть бути скасовані. При прийнятті нових законів або внесенні змін до чинних законів не допускається звуження змісту та обсягу існуючих прав і свобод [1]. Отже, користування громадянин цим правом виражає суть діючої в країні демократії та соціальні можливості, що закладені в самому суспільному ладі.

Говорячи про свободу, законодавець має на увазі свободу як можливість вільно пересуватися (ст. 33 Конституції України), вільно виражати свої погляди і переконання (ст. 34 Конституції України), вільно обирати і сповідувати будь-яку релігію чи не сповідувати ніякої (ст. 35 Конституції України), вільно об'єднуватись у політичні партії та громадські організації (ст. 36 Конституції України), вільно займатися творчою діяльністю (ст. 54 Конституції України), а також особисту недоторканність (ст. 29 Конституції України). Тут мається на увазі свобода як гарантія від прирівняння людини до речі і товару.

Враховуючи те, що в сучасному суспільстві на особу, на її честь, гідність та свободу постійно здійснюються посягання, держава повинна не лише прагнути до законодавчого закріплення природніх прав людини (що фактично

зроблено), а головне гарантувати їх дотримання, щоб норми законів не йшли в розріз з реаліями життя. Таким чином слід постійно удосконалювати нормативно-правові акти та приводити їх у відповідність до змін у суспільному житті.

СПИСОК ЛІТЕРАТУРИ:

1. Конституція України.
2. Загальна декларація прав людини (прийнята ГА ООН 10.12.1948) // Права людини. Міжнародні договори України. — К.: Юрінформ. 1992.— С. 18—24.
3. Европейская конвенция о защите прав и основных свобод человека от 4 ноября 1950 года // Юридический вестник. — 1998. — №4. — С. 17—28.
4. Бровко Н.І., Даниленко А.С., Кушакова-Костицька Н.В та інші: Філософсько-правові засади протидії нелегальній міграції та торгівлі людьми в громадянському суспільстві / Навчальний посібник. — Біла Церква: БНАУ, 2012. — 264 с.
5. Гуренко М.М. Зародження та становлення ідеї гарантії прав людини і громадянина у ліберальній теоретико-правовій думці : Монографія / М.М. Гуренко. – К., 2000. – 167 с.